

νος είχε ρίψει τὴν αὐτὴν σιγμὴν καὶ τὸ ἰδικόν του πρόσωπον τὸ ὁποῖον τὸν ἐφαίνεται μακρότατον. Καὶ τῶντι ἦτο τοιοῦτον. Ἡ σιγῶν του μὴν ἦτον ὡς ὅλον τὸ ἰδικόν μου πρόσωπον.

Ἐνῷ δ' οὕτως εἶχον ἀπαντες ἀποθέσει τὰ βάρη αὐτῶν, ἠκούσθη δευτέρα διαταγὴ τοῦ Διὸς κελεύοντος ὅτι ἕκαστος εἶχε τὸ ἐλεύθερον ν' ἀνταλλάξῃ τὰς θλίψεις του, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ οἰκαδε μετὰ τοῦ βάρους τὸ ὁποῖον ἠθιλε δοθῇ εἰς αὐτόν. Ἦρχισε λοιπὸν καὶ πάλιν ἡ Φανισσία τὴν πρώτην αὐτῆς ἐνέργειαν, καὶ μετὰ ἀπιστεύτου ταχύτητος διαμοιράζουσα τὸν σωρὸν ὅλον, ἔδωκεν εἰς καθέναν ἀνὰ μίαν δέσμην ξένην. Ἀνέκφραστος ταρεχὴ καὶ θόρυβος διηγέρθη τὴν σιγμὴν ταύτην. Ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν ὅσα εἶδον θέλω διακοινώσαι εἰς τοὺς ἀναγνώστιας μου. Σεβέσμιός τις γέρων, ὅστις εἶχε ρίψει τὸν κωλύοντον, καὶ ἐξήτει κληρονόμον τινὰ διὰ τὰ μεγάλα του πλοῦτη, ἤρπασε τὸν ἀχάριστον υἱόν, τὸν ὁποῖον ὁ παρωργισμένος πατήρ του φέρων ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ. Ἀλλ' ὁ ἐγγύμων οὗτος νέος, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν μαδήσας ὅλα τὰ γένεια τοῦ ἀναλαβόντος αὐτόν, ἐφαίνεται ὅτι ἔμελλε καὶ τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ νὰ ἐκβάλῃ, ὥστε ἀπαντήσας ὁ γέρον τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀπὸ δριμυτάτους τάσχοντα πόνοους, τὸν παρεκάλει νὰ λάβῃ τὸν υἱόν του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ὀπίσω τὸν κωλύοντόν του· ἀλλ' ὁ γέρονε, γέγονεν! Οὐδεὶς ἠδύνατο πλέον ν' ἀφήσῃ τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔκλεξεν. Ἀθλιὸς τις αἰχμαλώσιος ἀπορρίψας τὰς ἀλύτους τοι, ἔλαβεν ἀντ' αὐτῶν τὴν ἀρθροῖτιδα. Ἐφαίνεται ὅμως ἐκ τοῦ προσώπου του ὅτι δὲν τὸν ἠρεσκεν ἡ ἀγορὰ του. Ἄλλος αἰτήλλαξε τὴν ἀσθένειαν μὲ τὴν πτωχείαν, ἄλλος τὴν πείναν μὲ τὴν ἀνορεξίαν, καὶ ἄλλος τὴν ἐννοίαν μὲ τὸν μόχθον.

Αἱ γυναῖκες πρὸ πάντων ἦσαν εἰς μεγάλην ἐνασχόλησιν τὴν ὥραν ταύτην, ἀλλάσσουσιν τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου των. Ἀντήλλαξα δὲ καὶ ἐγὼ τὸ μικρόν μου πρόσωπον μὲ τὸ μακρὸν ἐκαίνο τοῦ γείτονός μου. Πόσον ὅμως τὸ μετενόησα! ὅτε μάλιστα ἐκτείνας τὴν χίτρα διὰ νὰ πιάσω τὸ μέτωπόν μου, ἔθεσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς μακροτάτης ῥινός μου, ἣτις μὲ ἔκλειπε νὰ φρίξω διὰ τὸ ἀνέκφραστον αὐτῆς μήκος!

Ἐνῷ δ' ὁ σωρὸς διεμοιράσθη οὕτω μετὰ τῶν θωφύλων, ἀναστεναγμοὶ καὶ θρήνοι, καὶ δικρυα ἠκούσθησαν ἀπὸ μέρους ὅλων διὰ τὸ κλῆρον ὅστις τοὺς ἔλαχε. Τέλος δὲ λυπητεῖς αὐτοὺς ὁ Ζεὺς, διεκήρυξεν ὅτι ἕκαστος εἶχε τὸ ἐλεύθερον ν' ἀφήσῃ τὸ ξένον βάρος καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἑαυτοῦ. Μετὰ

μεγάλῃς ἡδονῇς ἀπέθετον ὅλοι ἐν τῇ σωρῷ τὰ νέα αὐτῶν φορτία. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πρώτου φαντάσματος, τὸ ὁποῖον ἤδη ἔγεινεν ἀφαντον, ἐσάλλθη ἐξ οὐρανοῦ ἡ θεὰ Ὑπομονή, ἣτις ἅμα ὅτε ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν θλίψεων, οὔτε τὸ ἐν τρίτον τοῦ μεγέθους αὐτῶν ἔμεινεν. Αὕτῃ δὲ προσφέρουσα εἰς ἕκαστον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συμφορὰν, ἐδίδασκεν αὐτὸν πῶς νὰ ὑπομένῃ αὐτὴν πράως, ὥστε πᾶς τις ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἴδια, μᾶλλον εὐχαριστοῦμενος ἤδη, παρὰ ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος εἶχε κάμει. Τὸ δνειρον τοῦτο μὲ ἔμαθεν εἰς τὸ ἐξῆς μήτε νὰ μέμψωμαι πλέον διὰ τὰ πάθη μου, μήτε νὰ ζηλεύσω τὴν φαινομένην τῶν ἄλλων εὐδαιμονίαν.

E.

## ΠΟΙΚΙΛΑ.

—:0:—

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ. Τὸ Μουσεῖον τῆς ἐν Λονδίνῳ βασιλικῆς ἐταιρίας ἐπλουτίσθη ἐσχάτως δι' ἀξιολόγου τινὸς κειμηλίου, πολυτίμου διὰ τε τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀρχαιολογίαν. Ὁ ἰατρὸς Κ. Λίνδλεϋ, ὅστις περιέρχεται τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἀνεκάλυψε μετὰ τῶν ἐρείπιων ἀρχαίας τινὸς πόλεως τοῦ Ἰσσοῦ κόλπου ἐν Κιλικίᾳ, σάλπιγγα (portevoiix) χαλκίνην, τριῶν μέτρων μήκος ἔχουσαν, κατεσκευασμένην κατὰ τοὺς τεχνικωτέρους κανόνας τῆς ἀκουστικῆς, καὶ μεταβιβάζουσαν τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν εἰς ἀπεστάσεις ἀπωτάτας. Τὴν καλῶς διατηρουμένην ταύτην σάλπιγγα ἀφίερωσεν ὁ Κ. Λίνδλεϋ εἰς τὸ εἰρημένον Μουσεῖον, προσεπιστείλας ὅτι, κατὰ τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ, τὸ εὐρεθὲν ὑπῆρξε κτῆμα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, συνάφαντος πολλὰς μάχας κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου μάλιστα ἐκέρδισε τὴν περίφημον ἐν Ἰσσοῦ κατὰ τοῦ Δαρείου, τριακόσια τριακοντα τρία ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Δικαιολογεῖ δὲ τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Κουίντου Κουρτίου λέγοντος, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος διεβίβαζε τὰς διαταγὰς αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸ στρατόπεδον διὰ σάλπιγγος ἐξαίρετου μεγέθους. Τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ἦτο πάλαι κεκοσμημένον διὰ πολλῶν γλυφῶν τὰς ὁποίας ἐξήλειψεν ὅλος σχεδὸν ὁ χρόνος.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ. Πρὸ δέκα ἐτῶν, τὸ 1840, ἡ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Βομβάην ἡ Καλκούτταν μετάβασις διήρχετο ἡμέρας περίπου ἑκατόν. Ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰδίου ἔτους ἤρχισε νὰ γίνεταί ἡ συγκοι-

νωνία διὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ, καὶ ἡ διάρκεια αὐτὴ ἡλαττώθη κατὰ πεντήκοντα πέντε ἡμέρας. Καὶ ὅμως πάλιν δὲν εὐχαριστήθη ἡ ἀπληκτος, οὕτως εἰπεῖν, δραστηριότης τῶν Βρετανῶν, οἵτινες, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐσημειώσαμεν, θεωροῦσι τὸν χρόνον ὡς νόμισμα. Ὅθεν διεκηρύξαν ἐσχάτως ὅτι θέλουσιν ὅσον οὕτω κατασκευάσει ὁδὸν δι' ἧς αἱ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Καλκούτταν καὶ ἐναλλάξ μεταβάσεις θέλουσι γίνεσθαι τοῦ λοιποῦ ἐντὸς ΕΠΤΑ ἡμερῶν! Θέλουσι λοιπὸν διασχίζει τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις διὰ πλοίων ἀεροπόρων; Ὁχι βέβαια· οἱ Ἄγγλοι πολὺ θετικώτεροι τῶν γειτόνων αὐτῶν, προτιμῶσι τὰς διὰ ξηρᾶς καὶ τοῦ πελάγους ὁδοιπορίας, οὐδὲ φθονοῦσι τὰ ἐναέρια τρίκροτα τοῦ Πετίνου. Θέλουσιν ἄρα ἐπιχειρεῖν νὰ κατασκευάσωσιν ὁδοὺς σιδηρᾶς ἐν τῇ διαστάματι δεκατεσσάρων ἐτῶν κατεχούσας 5 χιλιάδων καὶ 600 μιλίων μῆκος, αἵτινες ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς ἀντίπεραν τοῦ Λονδίνου ξηρᾶς, θέλουσιν ἀπολήγει εἰς τὴν ἀρχαίαν μητρόπολιν τῆς Βελουχιστάνης, παρὰ τὸν Ἰνδόν, ὅθεν οἱ ὁδοιπόροι θέλουσι μεταβαίνειν δι' ἄλλων ὁδῶν ἐπίσης σιδηρῶν εἰς Βομβάνην, Λαχόραν καὶ Καλκούτταν. Ἐὰν ἐνθυμηθῶμεν, λέγει Γάλλος τις ἐφημεριδογράφος, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ μεταξὺ Παρισίων καὶ Βουρδιγάλων συγκοινωνία διήρκει πολὺ πλείοντον τῆς σημερινῆς συγκοινωνίας μεταξὺ Ἀβερς καὶ Νεοεβοράκου, θέλομεν παραδεχθῆ ὡς δυνατὴν τὴν προκειμένην ἐπιχείρησιν.

**ΟΔΟΠΟΡΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ.** Ἄγγλος τις, παρουσιασθεὶς ἐσχάτως ἐν Βρυξέλλαις εἰς ἐν τῶν γραφείων τῶν ἀμαξῶν, αἵτινες ἔμελλον ν' ἀναχωρήσωσι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐζήτησε νὰ παραχωρηθῇ καὶ πρὸς αὐτὸν μία θέσις· ἀλλ' ἔμαθεν ὅτι ὅλοι εἶχον ἐκμισθωθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπε ἀφεύκτως νὰ εὐρεθῇ τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωίας πλησίον συγγενοὺς τοῦ τινὸς ὅστις ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ, εὐρίσκειτο εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν, καθίσσον τὰ συνήθη ὀχήματα δὲν ἐδύναντο νὰ διατρέξωσι μὲ τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει ταχύτητα τὸ μεταξὺ Βρυξελλῶν καὶ τοῦ μέρους ὅπου ἦτον ὁ μέλλων γαμβρὸς διάστημα. Ἀλλ' οἱ Ἄγγλοι δὲν παραιτοῦνται εὐκόλως τοῦ σκοποῦ των. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος μετὰ μικρὰν εἶπε πρὸς τὸν διευθύνοντα τὸ γραφεῖον — Δύναμαι νὰ στείλω τοῦλάχιστον διὰ τῆς ἀμάξης ἐν κιώτιον; — Μάλιστα ἀπεκρίθη ἑκεῖνος, φθάνει μόνον νὰ μὴ ᾖ πολλὰ ὑψηλόν, διότι τὰ λωρία δὲν εἶναι ὀρεκτὰ μακρὰ διὰ νὰ τὸ περιδῶσι. — Σᾶς εὐχαριστῶ, ἐπανέλαβεν ὁ Βρετανός, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμάξης ἐφθασε τὸ κιώτιον, μακρὸν ὡς φέρετρον νεκρικόν, ὃ δὲ ἀ-

μαξηλάτης τὸ ἀνεβίβασεν ἀμέσως ἐπ' αὐτῆς. Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ὁ Ἄγγλος παρίστατο εἰς τὸν γυμνὸν τοῦ συγγενοῦ του. Ὁ ἀναγνώστης ἐμάντεσε βεβαίως ὅτι τὸ κιώτιον περιεῖχε τὸν Ἄγγλον αὐτὸν.

**ΝΕΑ ΚΑΛΔΙΦΟΡΝΙΑ.** Αἱ Ἀγγλικαὶ καὶ Αμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσι ὅτι ἀνεκαλύφθησαν νέα μεταλλεῖα χρυσοῦ κατὰ τὴν Αὐστραλίαν ἡ Ἀσίαν μεσημβρινήν, ἧτις, ὡς γνωστὸν, ἀποτελεῖ τὸ πέμπτον μέρος τοῦ κόσμου. Βεβαίως δὲ συγχρόνως ὅτι εἶναι πλουσιώτερα καὶ αὐτῶν τῶν τῆς Κιλιφορνίας. Τὰ πρῶτα ἀνακαλυφθέντα χρυσορυεῖα κεῖνται ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, καὶ θέρουσι μεταλλευθῆ ἄνευ πολλοῦ κόπου.

Τὴν διδασκάλισαν τῆς ἄνω συνοικίας τῇ ἐπιτετραετίαν διδάσκειν, καὶ διευθύναν τὸ ἐκεῖσι Παρθεναγωγεῖον, νέαν ἐκπαιδευθεῖσαν, καὶ ἀποπεστώσαν τὰς σπουδὰς τῆς εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐλλγίμου διδασκάλου Κ. Δ. Μαρκουλίδου διευθυνόμενοι Παρθεναγωγεῖον τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, παραιτηθεῖσαν διεδέχθησαν κατ' αὐτάς, καὶ ἀπεστάλησαν ὡς τιαῦται ἡ τε Ἀναστασία Παναγιώτου, καὶ Μαριγὼ Ἀντωνίου, ἀμφοτέραι καὶ αὐταὶ ἐκπαιδευθεῖσαι εἰς τὸ αὐτὸ ἐκπαιδευτήριον τῆς προκατόχου των. Συγχαιρομεν πολὺ βλέποντες τὴν ὁσημέραι τρανῶς καταδεικνυομένην πρόδοον τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τούτου, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ μεταδιδόμενοι παρέχουσιν ἐχέγγυα τῆς διαδόσεως τῶν φώτων τῆς θήλειας νεολαίας, καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς ὅτι ἡ ἐπιμέλει καὶ ὁ ζήλος τῶν διδασκαλιστῶν θέλουσιν εἶσθαι φάμιλλα καὶ ἀντάξια τοῦ ἐκπαιδευσαντος αὐτάς διδασκάλου των Κ. Δ. Μαρκουλίδου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ εὐμέθοδον, τὴν ἱκανότητα, ἐπιμελείαν καὶ δραστηριότητα ὀφείλεται ἡ ἐκπαίδευσις τούτων.

Πληροφορούμεθα ὅτι οἱ τοῦ χωρίου Βενόβα κάτοικοι αισθανθέντες τὴν ἀνάγκην τῆς ἱκανότητος καὶ ἐπιμελείας τοῦ πρό τινος καιροῦ παυθέντος διδασκάλου των Κυρίου Ἰωάννου Βάθη παρέλαβον αὐτὸν πάλιν ὡς τοιοῦτον. Συγχαιρομεν πολὺ τοὺς Κυρίους διὰ τὴν τοιαύτην εὐστοχον ἐκλογὴν, καὶ ἔχομεν πλήρη τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας αὐτῶν ἐπιμέλεια καὶ ὁ ζήλος τοῦ Κυρίου Ι. Βάθη θέλουν εὐχαριστήσαι αὐτοὺς, ὡς καὶ πρῶτον, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ σύμπνοια καὶ ἡ ὁμόνοια τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου θέλουν διατηρήσει καὶ ἀνταμείψει αὐτὸν ἐπαξίως τῶν κόπων του.